

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

El poble d'Olot els esperava

DIVENDRES de la setmana passada, el poble d'Olot era al Teatre Principal. Hi era, pressentint dos noms en cada boca. Tenia en el seu còs tota la frissança de l'espera a un infantament immediat: convictament sabia la consagració en aquella nit—nit de Maig perfumada i deliciosa—de dos noms il·lustres, elevats a la màxima popularitat, legítimament conquerida. I aquest pressentiment, encenia als ulls un guspireig de satisfacció irònica.

El dia abans, el poble d'Olot havia vist la por i l'excitació pintades en el rostre de les nostres monges fugitives. El dia abans, en aquest carreró tan típic, conegut per «el de les monges», que sent a claustre, i on la conversa hi retruny com els *salms* i les pregàries en els patis monacals, una corrua esporuguida d'amics i familiars de les religioses, explicava a aquestes, tot emportant-se-les a lloc més segur, la terrible visió demoníaca que havien tingut: un estol de republicanots fastigosos i repulsius, peluts de panxa i amb barba de vuit dies, surtirien l'endemà a la nit de l'*escotilló* del Teatre al conjur d'uns individus de Satanàs, de dos perduts i una perduda, que venien expressament de Barcelona, i amb un ganivet obert a la boca, mal aguantat per unes dents corcades i negres, brandant amb la mà dreta una teiera encesa, convertirien en un foc de Sant Joan, de flames llençotents, els seus convents estimats. El carreró típic tenia l'aspecte d'un llogaret en èxode: vibrava tot ell de veus poc serenes, que anaven i venien, trencant la calma quotidiana que regna en aquest recó olotí.

Ben prompte va saber-se a tota la ciutat aquesta nova. Les autoritats sortiren desseguida per visitar aquests llocs atacats de folia, a l'objecte de restablir la normalitat amb fermes promeses d'ordre, degudament garantides. I el que fou jòc de poques taules en tocant a convèncer a aquelles religioses que la seva integritat personal no havia de tèmer, no fou pas possible fer-les-hi comprendre l'obligació que tenien d'indicar els noms d'aquells que, titulant-se *amics*, els hi havien plantat la *llufa*. Totes les preguntes foren contestades d'una manera vaga:—«Si... molta gent... molta gent...» —deia la *Madre* al nostre amic l'Alcalde En Joan de Garganta. Nosaltres ens permetem dir a aquestes *madres* que això no s'hi val. Amb seguretat que elles, sense cap remordiment cristià, si una cara idiota, il·luminada amb claror de foc de convent, s'hagués presentat davant la seva vista, gravant-se els seus trets característics en la memòria d'alguna d'elles, no haurien tingut inconvenient a que la joventut olotina a qui elles i els seus haguessin cregut capaça d'una tant baixa acció, hagués estat detinguda a l'objecte de reconèixer si entre ells s'hi trobava el que havia comès l'acció criminal de calar foc i que elles havien pogut veure. Per tant, és en la seva obligació d'indicar els noms dels que posaren en curs la falsa alarma, per facilitar l'acció de la Justícia.

Al poble, però, no li calen aquests formalismes que exigeix la Llei. El poble sap, des del primer moment, perquè des d'aquest instant ja els va pressentir, els qui són els culpables. El poble ho sap,

i els assenyala amb el dit, i diu els seus noms amb veu alta. El poble ho sap, perquè sap que ningú més que ells podien ésser; perquè li és permesa la deducció davant el capdillatge que han assumit en la dictadura local; perquè els té fitxats en les llistes de delators i de gent d'accions ruïnes, al costat d'altres noms tan il·lustres com els seus.

Per tot això el poble d'Olot esperava divendres de la setmana passada en el Teatre Principal. Esperava que florissin els noms que cada ciutadà dúia en els llavis, com bordons a punt d'esclatar. Heus ací compresa la delirant ovació amb que foren rebuts els noms dels senyors Lloses i Castanyer, quan el nostre amic Sacrest, traduït en altaveu del sentir general, els desenmascarava públicament. El poble feia seves les paraules de l'amic en ovació frenética. Per això no era En Sacrest qui parlava: era el poble. El poble els esperava.

Nosaltres aprofitem l'avinentsa per saludar la trilogia Lloses-Castanyer-Mossèn Mir, el millor del millor de la nostra ciutat. Divendres de la setmana passada, per voluntat expressa del poble d'Olot, de la ciutat galana dels volcans apagats i de les aigües fresques i cristallines, de les prades verdes, de verd nou, de verd tendre, humides, amb vaques barnissades que hi pasturen; d'aquesta ciutat que el dia 12 d'Abril arreconava per sempre el seu vestit amb mànigues de pernil, indumentària peculiar de beata retrògada, elevaven aquesta trilogia—ja que és impossible de concebre'ls l'un sense l'altre—a la categoria de *ciutadans indignes*. En aquesta hora suprema, no podem menys que inclinar-nos al seu davant, bo i oferint-els-hi els nostres respectes.

ANTONI PLANAGUMÀ I GELADA

Records de la Dictadura (Pupinades)

Era durant aquella jornada *d'emoções del alma Santpauenca* o juanolenca que en pas saren de tota mena, si hem de creure tot el que es va explicar amb el més gran luxe de detalls. Uns de la secreta que en detenen un altre, company seu, que pel que es veu no coneixien i que feia cara de sospita; En Mero que va seguir l'auto de les Infantes a tot arreu; una ofrena de fotos sense permís dels autors; En Sol que en anar assentar-se trobà el lloc ocupat (assistia al banquet en concepte de *concejat desconocido* o assessor de l'Ajuntament) en el que, un altre més aixirit ja s'hi havia apositat abans; en fi tota una sèrie, a més de no pagar el banquet ni als músics fins al cap de molt repapiejar...

La més salada de totes les facècies és la d'aquell clergue-periodista, molt conegut en els medis tradicionals, que es va alarmar quan l'ex Reina amb la més gran naturalitat, va encendre una cigarreta (suposem de tabac anglès) a l'hora del cafè. Qui mal no fa mal no pensa, però el mossèn que mai no s'havia imaginat cap senyora fumant una cigarreta, li va venir com una escopetada i vinga avisar als periodistes perquè (es pensava que la publicació d'aquest detall havia de provocar una revolució?) amb tota discreció aquest detall fos omiit.

No cal dir la xirinola que els *chicos* de la premsa varen fer-hi, puix un d'ells, que passava per entenimentat, simulant interessar-s'hi recomenava als companys, tot picant-los-hi l'ullet, que calia complaure'l per evitar el mal efecte,

etc. Naturalment, els periòdics no en portaren res i ell es vantava d'ésser l'autor d'aquesta victòria. Quan fou assabentat de la planxa que havia fet s'estirava els cabells pensant amb aquell cigar de l'Havana que havia regalat al periodista que l'ajudava en l'empresa de convèncer als altres, puix que tots plegats no feren res més que prendre-li el pèl amb elegància i *salero*.

Com podeu suposar, ara no se li pot parlar d'aquest afer, perquè seria perillós un atac de nervis amb complicacions de fanatisme monàrquic-reaccionari absolutista.

El que li sap més greu és que els republicans-catalanistes se n'hagin enterat i hagin rigut tant a les seves espatilles.

Com ho volem arreglar? Pacència, «que después de los Hunos vinieron los... otros» i ara és l'època dels altres i s'han acabat els banquets i les disbauxes.

Nosaltres com que no hi erem—encara que suposem ja havíem pagat la nostra part—ens en rentem les mans i no hi afegim res, perquè tothom s'hi pugui guanyar la vida.

MIRINEIES

Els únics responsables

(Retallem de «La Rambla de Catalunya» i ens hi solidaritzem):

En els recents successos i en les alarmes d'aquests dies passats hi han intervingut,

amb caràcter de primers papers, tota mena d'elements monàrquics amb cabals, amb homes i amb esforços. N'hi ha proves rotundes. Se sap d'una manera absolutament certa.

Aquests elements buscaven una reacció a favor del senyor Borbó... i els ha resultat completament a l'inrevés. La reacció que s'ha produït ha estat a favor de la República, a favor de les noves llibertats.

Tots aquests capellans i frares que han vist com es cremaven els convents—fet lamentable, del qual protestem amb totes les nostres forces—, que han fugit davant l'alarma i l'amenaça, han de saber que poden agrair-ho en primer lloc al cardenal Segura—avui fugitiu—i després, immediatament després, a aquests elements monàrquics que amb la seva imbecilitat han provocat l'explosió de les ires populars.

Ves per on, si volen estar bé amb la seva consciència, els clergues han de declarar-se republicans i han de posar-se al costat del règim.

Comerciant: si et dius catalanista, ¿per qué no tens els rétols del teu establiment en català?

Indiscrecions

Un que preté ésser diputat

Sembla que els homes que han obtingut una carrera, que tenen gabinet obert i són ademés assessors d'algun organisme semi oficial, s'haurien de saber adaptar després d'un canvi radical de procediments i de punts de mira, encara que, aquesta adaptació, signifiqui un desconeixement complet del que és la dignitat. Naturalment que això ho diem pels que tenen el daler de prosseguir una distinció político-familiar i pels que encara no s'hagin adonat que és preferible ésser titllat degradantment que no mantenir se en una posició romàntica, que la *plebs* no podrà comprendre i—absurditat de les coses—els hi castigarà inexorablement.

No dubtem que algun distingit element local, que els últims esdeveniments polítics han situat com a representant dels *camelots du roi*, i que nosaltres tenim com a intel·ligentíssim—i no podria ésser d'altra manera en un individu que tan maravellosament sap trobar la comparació

d'una posta de sol amb una tela de Corot—sabrà adonar-se d'aquesta necessitat si, com sembla, la noble mania de portar-nos vers el camí de la felicitat li perdura.

S'ha de comprendre que si no és pas amb un canvi d'etiqueta i burlant la bona fe dels que viden confiats la seva mercaderia no passarà i que la seva resposta imprescindible i contundent seria un cop de peu en un lloc que és preferible no esmentar.

Confiem, però que tindrà la despreocupació necessària i que el poble, meravellat del seu esforç i de la seva verba impresionant, li donarà la seva confiança; n'estem tan convençuts que ja tenim dues o tres coses que únicament ens podem sol·lucionar per influències.

De mal agraits...

Durant el curt espai, en que el poble té consciència d'ell mateix, havem sentit a dir alguna vegada que determinats funcionaris municipals no saben avenir-se, encara, de que els seus raonaments tan preciosos pel profit del poble, no siguin presos en consideració dels regidors del consistori republicà.

Hi ha la temença que, ells que durant la dictadura eren tan distingits per la gent d'aquella casa i que de fet eren els que la regien, no puguin suportar aquesta indiferència.

L'adagi del *fes favors...* per ells s'ha confirmat; tan desinteressadament en que estaven disposats a donar consells i no els en demanen cap, i en alguna vegada que per explorar el terreny s'hi han airevit no han estat gaire ben rebuts.

Es de lamentar ben vivament; nosaltres que sabem el gran profit que podrien fer als pagesos unes opinions per la cria de bestia, subvencionades per l'Ajuntament i que també compartim l'opinió de que no s'han de demanar responsabilitats perquè tot és fet en regla, naturalment tal com ho disposava la Dictadura, sentiríem que aquests distingits funcionaris quedessin amargats i deixessin de prestar els seus valuosos serveis a la ciutat.

Ho diem ben sincerament, de cap manera voldríem fer chor amb els que creuen que seria preferible que en marxessin i que consideren que el que cobren, que és força crescut, podria repartir se entre els altres funcionaris que no tenen propietats.

Això són envegetes i res més que envegetes.

FELIP NYS

Dona catalana: educa els teus fills en català.

EL DESPI

EN HOMENATGE ALS

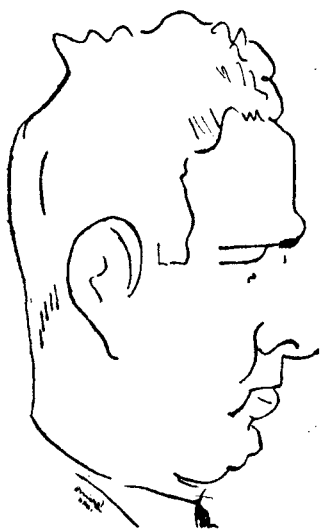
RAMON CALM
Ponent de Cultura

RAMON AUBERT
Ponent de Foment

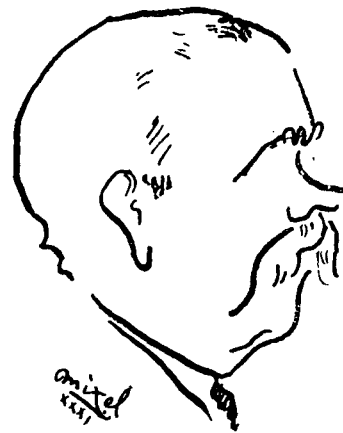
JOAN DE
Al

GIL VIDAL
Conseller

JOAN IGLESIAS
Conseller

RAMON PUJOL
Conseller

ERTADOR

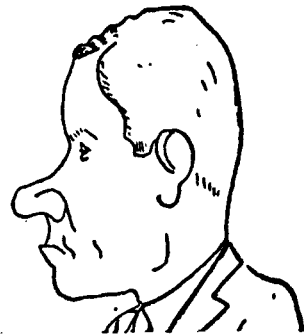
NOSTRES REGIDORS

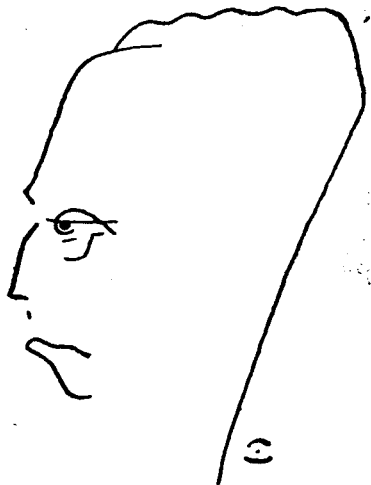
GARGANTA
alcalde

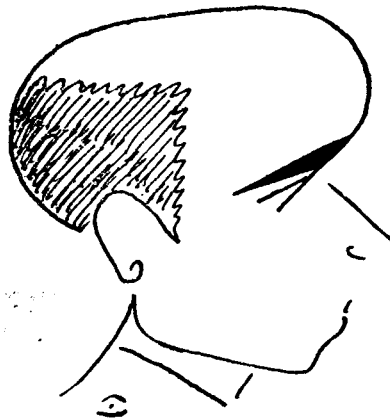
ENRIC BOIX
Ponent de Governació

XAVIER PIERA
Ponent de Finances

SALVADOR BLANC
Conseller

JOSEP VINYETA
Conseller

PERE ORTIZ
Conseller

Abans i després

Se us emportaran els porcs i les vaques!

Us robaran les cullítes i els diners!

Es cometran els assassinats i les violacions a dotzenes!

Aquestes i altres niciees per l'istil formaven el programa monàrquic per engatussar pagesos. Falsejar la veritat. Calumniar amb armes innocents de tota llei als adversaris i oferir unes miserables monedes als electors inconscients i degenerats, semblaven les úniques solucions per ofegar la justa indignació del poble contra els seus opressors.

Ha vingut la victòria republicana i la implantació de la República portada i regentada per homes com l'Alcalà Zamora i l'honorable Macià. Els immorals i els dèspotes de la Dictadura estan espantats; els assassins del Lliure a sou de l'Anido encara cuegen perquè si volen viure hauran de treballar i estan esverats; els que feien negocis bruts a costa del seu monarquisme fugen o s'amaguen i els culpables de les desfetes i de la sang africanes—Alfons XIII al davant—no les tenen pas fotes.

El poble que votà homes honrats espera que es demanin responsabilitats de tots els atropells morals i de tots els perjudicis materials que hagué de pagar, que es depurin amb un sedaç ben espès tots els favoritismes dels cacics i que es faci justícia.

Els que anunciaven estralls i crims i malvestats ara han vist què volia el poble i com els criminals i els lladres i els que promouen desordres—resentiment es vegé a Barcelona en la diada del Primer de Maig—són els mateixos de sempre: els que van contra la vida i la llibertat de Catalunya, els que provoquen conflictes obrers per anar precisament contra les reivindicacions obreres, els que creà aquell malfactor Anido amb el beneplàcit de l'ex-rei i de tots els homes sense consciència ni dignitat.

Què espera el Govern a detenir i processar aquell energumen?

Ciudadá, escriu en catalá.

Ja hi tornem!

(1) Sr. Director de EL DESPERTADOR
Olot

Muy Sr. nuestro: Le agradeceríamos publicara en el periódico de su digna dirección la respuesta de lo que pensamos de la libertad que se nos pre-

---

(1) Retirat tot del número anterior per excés d'original.

gunta en vuestra gacetilla: Es que fa més fi, com els senyors pobres?

Atentos y s. s.

El Comité Radical Socialista

En una gacetilla titulada: Es que fa més fi, com els senyors pobres, publicada en EL DESPERTADOR del 25 Abril, se alude a un manifiesto redactado en lengua castellana, lo que permite a los muy modernos y cultos redactores de EL DESPERTADOR de hacer gala de su humorismo tan perspicaz.

Los firmantes de un recien manifiesto, escrito en español, creyéndose aludidos en dicho suelto, se complacen en contestar a la pregunta que se les dirige de que entenem per llibertat.

La respuesta es fácil. Entendemos por libertad el libre albedrio de escribir como se place o como se sabe y en respecto a lo cual nunca nos hemos permitido criticar los que escriben en catalán, y fuertes de ello no permitimos se nos coaccione, obligue y tuerza nuestra libertad de escribir en un idioma mil veces más generalizado que el catalán y por tanto más propicio al internacionalismo que a fuer de liberales somos partidarios.

Además, nuestro semi-analfabetismo no nos permite fijar que clase de catalán debemos emplear oficialmente, si el de Balmes, de Rovira y Virgili o el usado en la «Campana de Gràcia», etc.

No transigiremos. Escribiremos (o procuraremos escribir según nos permitan nuestras facultades intelectuales) la lengua de Cervantes, pues según el propio criterio de EL DESPERTADOR, haríamos reir que nos dirigiéramos en catalán a nuestros hermanos los obreros gallegos o andaluces.

---

(1) Sentiríem molt que els digníssims components del «Comité Republicano Radical Socialista», mereixedors de tota la nostra consideració personal i política, interpretessin com a un humorisme i res més, el solt on aludíem als que dintre de Catalunya i per adreçar-se a la gent ací nascuda i que han parlat tota la vida en català, ho fessin en un altre idioma. Es una cosa que té un fons de serietat, encara que ho tractéssim amb certa ironia.

Respectuosos fins a la quinta-essència i sentint com a base elemental de tota ideologia, l'afecte i la germanor més intenses a tots els idiomes, a tots els homes i a tots els pobles, a pesar d'això no podem estar conformes en que la llibertat o el *libre albedrio* consisteixi en *escribir como se place o como se sabe*. I no hi podem estar conformes perquè la llibertat no pot estar supeditada ni al caprici ni a la ignorància, sinó al dret natural i a la lògica.

Entenem que és una coacció imposada per el centralisme d'un Estat imperialista, absolut i absorvidor l'ús exclusiu del castellà a casa nostra. Aquesta coacció ha durat segles, accentuant-se més durant el període de la Dictadura

per obtenir l'assimilació dels catalans (raça ben definida en tots conceptes) i de l'assimilació passar a la dominació absoluta sota la Monarquia, en l'aspecte ideològic, administratiu, cultural i reaccionari. Sou, doncs, vosaltres, senyors del *Comite*, els que viviu coaccionats i obreu com a tals usant l'idioma castellà que no parleu ni parla el poble al qual us dirigiu. Si dieu que no permeteu que se us coaccioni, quan l'ús del català no ha estat mai obligat per cap Govern ni de dintre ni de fora de Catalunya i obeiu aquella alta coacció de la Dictadura, no compreneu que obreu en forma contradictòria?

En quan a l'*internacionalismo* a que al·ludiu, és un argument que no serveix. Si Olot fos una població cosmopolita on hi hagués tan sols un 50 per cent d'habitants de parla castellana, seria molt natural fer com fan en altres països bilingües, un manifest de cada classe. I si heu d'adoptar l'idioma més usat del món, estem segurs que no estarà al vostre alçanc ni donarà resultat entre els nostres obrers.

A més d'això, lamentem que ignoreu que l'estructuració unificada de l'idioma català, és avui un fet reconegut i aprovat per tothom, des de Rovira i Virgili fins a la «Campana de Gràcia», que l'escriuen exactament. I l'escriuen exactament els esquerrans de «L'Opinió», els comunistes de «L'Hora» i els clericals de «El Matí». En quan a Balma, avui li seria difícil d'adaptar-s'hi, si primer no ressucitava.

Si dieu que *haríamos reir que nos dirigiéramos en catalán a nuestros hermanos los obreros gallegos y andaluces*, es per això que fa riure o fa pena que us dirigiu en castellà als obrers catalans. És un esclavatge voluntari que als que menys escau és a vosaltres, que sentiu anhels de llibertat i lluiteu contra les imposicions. El català ningú us l'imposa: és l'idioma que parleu voluntàriament i naturalment, i el que parla voluntàriament i naturalment el públic al qual us dirigiu. Reflexioneu-ho desapaassionadament.

LA REDACCIÓ

Polítiques

Tenim d'insistir en l'afer de les responsabilitats i creiem que alguna pepa de la Dictadura podria ésser perseguit per abús d'autoritat. No sabem però com es podria aconseguir això.

Nosaltres exposem la idea perquè és una cosa necessària per higiene ciutadana i esperem la col·laboració dels altres periòdics i entitats.

Cal saber quina mena de persones, són dignes, al menys, del menys preu de la ciutat.

— Insistim en la conveniència de revisar el procés del digníssim ciutadà N'Antoni de Bolós.

— Celebrem que l'Ajuntament hagi nomenat una

Comissió de Responsabilitats i n'esperem la depuració de totes les malifetes d'aquells esquirois.

— En Castanyer, derrotat ultimament en les eleccions municipals, pogué presenciar la detenció del nostre admirat amic, l'infatigable batallejador republicà, En Ramon Aubert, al començament de la Dictadura per haver votat aquella cèlebre proposició del Centre de Dependents. En Castanyer (catòlic practicant i de la Perseverància, per si fos poc) esclatà una rialla, que ens ha ferit les orelles durant tot aquest temps.

Suposem que a hores d'ara aquella rialla se li ha ennuegat. El poble ja ha judicat: a ell proscriuint-lo i al senyor Aubert se l'ha desgreujat, essent el regidor que obtingué més sufragis el dia 12 d'abril passat.

Ciudadà, fes els teus impresos en català.

Trucades de EL DESPERTADOR

Ara ens trobem abocats a un seguit de festes majors que podeu creure que n'hi ha un feix.

Demà passat a Sant Feliu, diumenge vinent a Batet... etc. A tots els amics que tinguin a bé enviar trucades, innocents, i sense fer mal a ningú, els agraïrem la col·laboració. El mateix diem a les amigues si tenen a bé parlar de les seves impressions.

— Nosaltres recomanem a les simpatiquíssimes Oliver i a la seva amiga dels tabacs, que no beguin tanta d'aigua quan vagin a la «Moixina», perquè després en arribant, podran acceptar el convit de soda, que els nostres galants amics els facin...

— Referint-nos a les esmentades damiselles tenim d'aclarir que aquell llibre que llegien amb tant d'interès no era pas «Romeu i Julieta»... Era un llibre de contes d'En Calleja, titulat «L'esclapet del Pastoret»

— La granadina «Carme Villegas» ha posat darrerament en els estudis fotogràfics del senyor Mestres, per a una Empresa cinematogràfica de Hollywood... La Redacció de «EL DESPERTADOR» espera merèixer la tramesa d'una foto amb la corresponent dedicatòria.

Esperem que quan faci «sonoro» ens dedicarà alguna placa de les seves millors produccions. ¡Que cante!

— Perquè no han de posar-se d'acord aquelles dues gentils senyorettes (rossa l'una i *morena* l'altra) per anar a les dues de la tarda a la classe de francès.

De pervenir-hi, evitaran el violent que resulta esperar-se mútuament, doncs mentre la *morena*, per passar temps, s'entreté mirant els bidets i banyeres de can Ricol, la rossa està mirant les xeringues i aparells d'hernia a can Ros.

Allons donc il faut se mettre d'accord!

N'est-ce pas?

— Us haveu fixat en un cosidor que hi ha davant del Banc Comercial? Doncs al passar per aquell troç de carrer, encomaneu-vos a Déu, perquè aneu a risc de quedar sense pantalons de la retallada que segurament haureu de sofrir amb santa resignació.

— I un altre que n'hi ha al carrer de l'Hospici i que

les «niñas» van d'uniforme. El recomanem als artistes, perquè queda molt bé de color.

— Passant prop d'una escala fosca vàrem sentir aquesta conversa.

— Jo per vostè Lolita seria capaç dels més grossos sacrificis.

— Vols dir?

— Si; fins seria capaç de subscriure'm per un any a «La Traïció». (Ja és sacrifici; devia estar molt bé la fulanita).

— La lineable Maria, que viu a mà dreta del Firal, i que té molts admiradors, perquè s'assembla a la Mona Maris, es veu constantment castigada per dos nens macos, un amb ulleres i l'altre sense. Ens permetem fer-li avinent que hi vagi en cuidado perquè són «del otro régimen».

— Els mosqueters i companyia, que van al Cine del Teatre, principalment ara que fan *sonoro*, estan molt empipats amb l'Empresa perquè no fa pel·lícules de «muchachos» i no poden aplaudir quan arriben els bons Ara, però, se n'han empescat un altre que no dubtem en fer-nos-el nostre. Es tracta simplement de fer una exclamació quan passa per la pantalla alguna escena, d'aquelles un si és no és de moral dubtosa. Així, per exemple, quan una parella van per a abraçar-se en un moment inesperat, sentireu un chor de veus melancòliques que diuen a la una: «*Está bé el xisto*».

— La Trini voldria saber qui s'ha preocupat d'ella i per això ha fet tota una colla de preguntes, però per més que pensés mai no arribaria a endevinar-ho.

— Nosaltres coneixem quatre nenes, simpàtiques, gentils, elegants i molt intel·ligents que ens farien perdre la xaveta si ens escoltessin: ja es pot suposar qui volem dir: Rosita, Maria, Maria-Rosa i Carmelita.

Ens han dit...

Que els monàrquics preparen un altre complot, en vista del fracàs que han tingut en el qual, han pagat els plats trencats els convents.

Que consistirà segurament, en fusellar els retrats i banderes republicanes, com feien els alfonsons d'ahir, jaumins d'abans d'ahir, amb el retrat del darrer Borbó, al servei del qual es passaren.

Que això naturalment, ho faran d'amagatotis, com totes les seves coses...

Que en la sessió de l'Ajuntament, el noi Lloses sempre hi fa la de riure.

Que el dimarts passat, fou capejat, banderillejat i «muerto a estoque» per les primera i segona vares de la ciutat, que s'ho varen fer «mano a mano»

Que el públic vegé ben clar la maniobra del Secretari que volia salvar la víctima, però no hi valgueren les recomanacions...

Que tothom coneix als senyors Lloses i Castanyer.

Que nosaltres també els coneixem.

Que seria interessant que els frares i monges parlessin clar...

Que permetria donar un «excrement» (sic) als alarmistes.

Que el cardenal Segura abans de marxar ha recomanat que cada dia es resi un parenostre pels que van errats...

Que a les noies que compren «EL DESPERTADOR» no els agrada que parlem de política.

Que el trio Pilar-Sara-Pilar i l'altre Pepeta-Lola-Teresina, cada dia tenen més pretendents.

Que molts joves no saben pas quina triar (i nosaltres tampoc).

Que la Sara ha tornat a recobrar aquella alegria d'altre temps, que semblava que se li havia extraviat.

Que celebrem que no hagi estat res.

Que nosaltres som mals tiradors.

Que dues «trucades» nostres varen anar a parar a altres senyoretetes, ben diferents per cert, a les que les dirigíem; en lloc d'entendre's-hi la R., es donà per al·ludida una altra que el seu nom comença en L.

Que les rosses i la bruna que ens votaran no són pas precisament aquelles que s'han donat per al·ludides—i tant si sabem que no ens votarien...—perquè nosaltres pensàvem amb unes altres simpàtiques que sabem del cert ens estimen un xic-xic.

Que es tractava de fer una gran unió de dretes a la nostra ciutat.

Que per ara no poden unir-se més que els dictatorials i monàrquic-reaccionaris.

Que després dels fracassos que han tingut, encara es donen per vençuts.

Que en Lloses, mirant-se davant el mirall, va dir: «estic veient l'autor de l'alarma...»

Ciudadá, fes educar els teus fills en catalá.

NOTICIARI FOX

Fa algunes setmanes que llegim en els periòdics locals, reiterades súplices dirigides a la Guàrdia Civil, encaminades totes elles a evitar que alguns individus continuïn amb la tasca aborrible que sembla talment s'haguessin proposat exterminar els conills de bosc en temps de veda, tot i assabentats com deuen estar dels danys que causen en aquests mesos de cria, a més d'ésser prohibit per la llei.

Sembla amb aquest comportament com si talment haguessin perdut la vergonya de caçador a l'infringir d'aquesta manera les lleis amb desprofit d'ells mateixos.

Els bons caçadors insisteixen en el prec, bó i celebrant l'escarment que l'esmentada institució donà dies enrera a un d'aquests caçadors delinqüents.

— De l'Alcaldia havem rebut el següent comunicat:

«Ciudadans: Dissortadament recordareu tots que fa justos vuit dies que la nostra benvolguda ciutat fou víctima d'un pànic motivat pels fets lamentables ocorreguts en terres hispàniques, provocats per aquells elements despitats per la caiguda de la monarquia borbònica.

Allà on tingueren més importància, fou en les cases Conventuals, segurament influenciades per aquests elements suara esmentats o persones interessades a desacreditar la nostra renaixent República.

Però, com autoritat governativa de la nostra ciutat, no puc fer cas de simples enraonies, cal demostrar palesament els fets, per a obtenir si és possible, escatir i descobrir l'autor o autors de tan lamentable enrenou.

A tal objecte, faig avinent a tots els ciutadans que sàpiguen alguna cosa, que pugui portar l'esclariment del fet, que vulguin aportar les dades necessàries a l'atestat que s'instrueix en aquesta Alcaldia, de dotze a una tots els dies feiners, on seran rebuts tots els que vulguin declarar en el mateix.

Que tots voldreu donar una prova d'alta ciutadania, ho espera el vostre Alcalde, *Joan de Garganta*.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni, 7.—Olot